

Vzpoura

Martina Trchová

Vesele na kole, jedu si horem dolem
Vítr mi rozumí, sejdem se za topolem.
Krajina utíká, zběsile mě to tepe,
řítím se, nevím kam, nemyslím na repete.

R: Zním, noty a rytmus taky,
kašlu na přede hry, sbalím svý saky paky,
život je krátký, odtéká po minutách,
zadními vrátky, koukáš jak pomínutá zpátky.

Vlašťovky na plotě štěbetaj, co jsme to zač,
že ve svý nahotě, jsme jako zapalovač.
Někdo nás rozžhaví a my se rozhoříme,
hnízdo, co postavíš, já ve vteřině rozbořím...

R: ...a dám krk, za to, že je to vončo,
rozbalím týpí a indiánský pončo.
Život je krátký, odtéká po minutách,
zadními vrátky, koukám jak pomínutá zpátky.

Lidi a lidičky, kolik vás je tu všude,
úsměv a tvářičky, kdo z vás tu zítra bude?
Jste jako voděnka, co proplouvá mi mezi prsty,
kolik z vás nakonec zachytím ve své hrsti.

R: Dám všechno za lístek zpátky,
šťěstí si koupíš jenom na velký splátky.
To, co je blízko, jenom to je mi drahý,
má rodná visko, Z Atlantiku zpět do Prahy ...
mířím.